

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **M. K.**

skazanego z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 lipca 2023 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia,

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia z 9 grudnia 2022 r. w sprawie II AKa 41/22, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 4 sierpnia 2020 r., sygn. akt II K 54/17, M. K. został skazany na karę 3 lat pozbawienia wolności. Kasację na jego korzyść wywiódł obrońca, jednocześnie wnosząc o wstrzymanie wykonania orzeczonej kary. W uzasadnieniu wskazał na istnienie wysokiego prawdopodobieństwa konieczności weryfikacji bezwzględnej przesłanki odwoławczej odnoszącej się zarówno do wyroki pierwszej instancji, jak i odwoławczego, czy to np. przez uchylenie wyroków obu instancji, czy przeprowadzenie podwójnego testu bezstronności. Dodatkowo, jak argumentuje autor wniosku, wstrzymanie orzeczenia jest zasadne ze względu na ciężką chorobę skazanego, grożącą wystąpieniem nieodwracalnych szkód na jego zdrowiu w przypadku wykonania wyroku (w wyniku wypadku przy pracy w 1995 r. doznał trwałego i nieodwracalnego uszkodzenia kręgosłupa, pozostaje pod opieką lekarzy wielu specjalności, a jego stan zdrowia nie rokuje poprawy i wymaga pomocy

drugiej osoby w życiu codzienny). Wobec licznych schorzeń skazanego zaniechanie trwającego już leczenia i opieki w warunkach wolnościowych poprzez niewstrzymanie wykonania orzeczonej kary, może u M. K. grozić nieodwracalnymi konsekwencjami zdrowotnymi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego M. K. o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie jest zasadny.

Przypomnieć należy, na co niejednokrotnie już zwracał uwagę Sąd Najwyższy, że instytucja wstrzymania wykonania orzeczenia na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, jako odstępstwo od zasady sformułowanej w art. 9 § 1 i 2 k.k.w., według której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. Przyczyną, dla której możliwe jest zastosowanie tej instytucji są nieodwracalnie niekorzystne dla skazanego skutki, które mogą wystąpić w sytuacji, gdy orzeczenie jest lub ma być wykonane.

Okoliczności dotyczące stanu zdrowia skazanego są ściśle związane z postępowaniem wykonawczym i mogą być powodem ubiegania się przez niego o przerwę lub odroczenie wykonania kary, nie mogą jednak być wystarczającą przesłanką do zastosowania instytucji uregulowanej w art. 532 § 1 k.p.k.

Z kolei dokonując wstępnej kontroli kasacji, mimo wagi podniesionych w niej m.in. zarzutów bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do jednoznacznego uznania ich za oczywiście trafne, co do zasady przesądzałoby o potrzebie zastosowania instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia. Przeprowadzona na tym etapie analiza zarzutów kasacyjnych nie przesądza jednak o kierunku ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy. Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, iż nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia w trybie przepisu art. 532 § 1 k.p.k. i orzekł jak na wstępie.

[SOP]

[ms]